

opfatte deres Virksomhed paa den Maade, som det virkelig forholder sig (Hør! Hør!). De Herrer, som opponere mod det Kongl. Budskab, tage det, som var det en almindelig privat Contract, der forelaa til Domsfolenes Paa- kjendelse (Nei! Jo!). Det er fuldkommen rigtigt, dertil ere de berettigede, de ere beretti- gede til at fortolke; men de glemme herved den allerførste, meget vigtige Fortolkningsregel, den nemlig, at man skal tage Hensyn til hvad de contraherende Magter have meent ved at indgaae Tractaterne. Denne Regel ville de ikke anerkjende (Jo! Hør!); de ville ikke anerkjende, hvad Ministeriet siger at have været de contraherende Parters Mening, nemlig, at den nugældende Arvelov skal hæves. Og, naar Ministeriet har ladet dem læse de Noter, hvori denne Mening tydeligt og klart er udtalt (Nei! Jo! Nei! Aldeles ikke!), saa svare de Herrer: „Det er godt nok, men vi fortolke det alligevel paa en anden Maade, som er den ene rigtige“ (Hør! Hør!); men dette Svar troer jeg virkelig ikke, at det danske Ministerium kan bringe de europæiske Magter.

Jeg anseer, som jeg allerede har tilladt mig at udtale, det kongelige Budskab for nyttigt for Landet, og jeg skal tillade mig nærmere at påavise dette. Enhver maa vistnok erkjende, og har i alt Fald ved det slesvigholsteenske Dyrer erfaret, at Usikkerhed i Arvesølgen og Arvesølgeordenen i det Hele kan medføre de største Ulykker for Landet. Men det er ikke alene for det enkelte Land, hvori slige Stridigheder opstaae, at Ulykke opkommer, men de udøve ogsaa Indvirkning paa de øvrige Staters Forhold. Derfor blev det ikke alene herhjemme, men ogsaa andetsteds, erkjendt for et prisfælt Formaal, da Hans Majestæt søgte ved Stormagternes Hjælp at skaffe det danske Monarchies Integritet almindelig Aerkjendelse, og det blev af de europæiske Magter udtrykkelig udtalt, at de vilde anerkjende Danmarks Integritet af Hensyn til den politiske Ligevægt i Europa og for at bevare Freden i Norden. Maa jeg nu spørge de Herrer, om disse Hensyn ere forbigaaende Hensyn, som vi idag have og imorgen kunne kaste fra os (Nei! Nei!); eller maa det ikke snarere siges at være Hensyn, som maae vedvare, saalænge de nuvæ-

rende europæiske Forhold bestaae, og længere, end disse bestaae, kunne vi dog ikke gjøre vor Beregning. Det var af disse Hensyn, at Danmarks Integritet blev sikret, men, for at sikre den, var man nødt til at forandre den hidtil gjældende Arvesølge, nemlig den agnatiske-cognatiske Arvesølge, som truede med at spalte Integriteten. For altsaa at skaffe Integriteten tilbage, for at forhindre, at den agnatiske-cognatiske Arvesølge skulde splitte Riget ad, var det, at Keiseren af Rusland erklærede sig villig til at renoncere paa sin Arveret og at overføre sine Fordringer paa Dele af Holsteen til Prinds Christian af Glücksborg og hans mandlige Æt. Nu siger man vel, at det danske Ministerium burde have taget en Reservation med Hensyn til Dwindelinien, fordi det engang kan træffe, at Prinds Christians mandlige Æt udøer. Jeg troer imidlertid, at det vilde have været ikke alene høist urigtigt, om det danske Ministerium havde gjort noget Sligt, men at det endog vilde have været umuligt for Ministeriet at komme frem med noget Saadant. Hvad vilde nemlig deri ligge? Deri vilde ligge den Paastand, at, ved Siden af det høie Formaal, som man havde sat sig, nemlig den europæiske Ligevægt og Freden i Norden, havde man et andet og mere personligt. Det vilde deri ligge i en slig Reservation. Var man fremkommen med en saadan Reservation ligeoverfor Keiseren af Rusland, vilde han med Føie have kunnet svare det danske Ministerium: Men er da til den Tid „Europas Ligevægt“ og „Freden i Norden“ mindre vigtig end nu, da jeg af Hensyn hertil renoncere paa de omhandlede Arverettigheder? Saadant maatte hans Svar absolut være blevet. Jeg troer derfor, at det danske Ministerium efter alle logiske Regler ikke kunde have taget en saadan Reservation ligeoverfor Keiseren af Rusland, og, idet jeg antager det for aldeles givet, at Consequentsen af Erkjendelsen af det danske Monarchies Integritet berettiger til at antage, at den agnatiske Arvesølge er forudsat i Tractaten, som en uadskillelig Deel af denne, skal jeg tillade mig at påpege endnu et andet factisk Moment, som ogsaa maa lede til den Betragtning, at dette ogsaa maa have været